

[Hanne Reintoft.]

Må jeg også lige svare på det med den borgerlige vielse. Når jeg mener, at den borgerlige vielse skal være generel, og at hver især så kan pynte på den, som han vil med kirke, eller hvad man nu foretrækker, er det også, fordi jeg ikke mener, at den borgerlige vielse, som den er nu, skal være en efterligning af den kirkelige vielse; det er efter min mening en misforståelse, det skulle være en meget mere enkel og ligetil proces. Det vil også befri landets borgmestre for at stå og føle sig mere eller mindre komiske nogle gange om ugen, når de skal prøve at leve op til en præsterolle, der klæder de færreste af dem.

Else-Merete Ross: Jeg vil gerne have lov at støtte hr. K. Axel Nielsen i det, han sagde, om eventuelt at frigøre en embedsmand. Vi har bl. a. set, at byretsdommer Inger Margrethe Pedersen blev fritaget for sit arbejde i byretten i tre måneder og nåede at lave en betænkning om forsørgerbegrebet. Nu ved jeg godt, at det ikke direkte kan sammenlignes, men det er dog muligt på en relativt kort tid at gøre nogle forskellige spørgsmål færdige, så jeg vil meget gerne støtte det forslag.

Jeg ved, at ministeren lægger megen vægt på, at der opretholdes nordisk ensartethed i ægteskabslovgivningen, og der var da også tale om, at vi skulle samarbejde med det svenske udvalg, da vi begyndte nu her i år. Det lykkedes ikke, og så vidt jeg forstår, var det svenskerne, der ikke var så interesserede i det. Nu står der i betænkningen, at man tænker på at nedsætte et tilsvarende udvalg i Sverige, og at vi skal samarbejde med dette, og der bliver måske også nedsat udvalg i de øvrige nordiske lande, som vi skal samarbejde med. Så nævnedes ministeren Finland; jeg forstod ikke rigtig, om der allerede er nedsat et udvalg i Finland, og det vil jeg gerne vide.

Jeg tror, man må være klar over, at det tager tid at blive enige inden for de fire nordiske lande. Da vi oprindeligt drøftede at nøjes med mindre ændringer og nedsætte en kommission, mente jeg, at det ville vare ca. 10 år, inden vi nåede til et resultat, og jeg sagde, at til den tid var jeg for længst død; da trøstede ministeren mig med, at det troede han ikke, for jeg havde et godt hel-

bred. Nu vil jeg dog gerne vide, om ministeren, når det alligevel skal tage en rimelig tid, kunne sige mig — jeg kan jo prøve at regne baglæns — hvor mange år af mit liv der vil være tilbage, inden dette arbejde bliver færdigt. Jeg tror stadig, det vil tage 10 år, og at jeg ikke vil se det i dette liv.

Langkilde: Ja, jeg vil gerne tilslutte mig de bemærkninger, som både hr. K. Axel Nielsen og andre har rejst vedrørende spørgsmålet om kommissionsbehandling. Jeg må indrømme, at ministerens jævnføring med trafikikkerhedskommissionen ikke gav mig gode håb om, at det skulle blive noget, der gik hurtigt; jeg er tilbøjelig til at tro, at en parallelitet dertil nærmest ville virke som en hastighedsbegrænsning, hvis man vil tilgive mig denne udtalelse.

Det, vi har brug for i denne forbindelse, er jo ikke en stor kommission med repræsentanter for parlamentarikere, som i og for sig ikke på dette område — i alt fald ikke som parlamentarikere, det skulle være som ægtefolk — sidder inde med nogen særlig sagkundskab; så skulle de da udtages ikke efter partisynspunkter, men ud fra det synspunkt, om nogle er fraskilt og andre lykkeligt gift. Det, der efter min mening er brug for på dette felt, er et lille udvalg af eksperter, eller hvad man vil kalde dem — i alt fald folk, som kan hellige sig at finde frem til det materiale, som til sin tid skal være afgørende for ministerens standpunkt og dermed videre for folketingets synspunkter på dette felt. Det synes jeg er nok så rigtigt at gøre i et meget snævert udvalg.

Poul Dam: Min bemærkning gælder også spørgsmålet om udvalget. Ministeren sagde, at det kunne være svært at frigøre de mennesker, man gerne ville have i udvalget, fordi deres arbejdskraft var så vigtig på andre områder. Dertil vil jeg sige, at jeg tror, der findes en række yngre folk, som vil være i stand til at gøre et meget fremragende udredningsarbejde, og som man bør frigøre fra deres normale arbejde. Det kan ikke være væsentligt, at en kommission skal være fuldstændig færdig; det skulle gerne være sådan, at et lovforslag blev forelagt til virkelig drøftelse her, at det ikke var et fait accompli, man stod over for. Men netop hele det forberedende grundige